

Sygn. akt VI Ka 214/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Marek Klebanowicz

SO Barbara Żukowska

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2013r.

sprawy **A. F.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu zażalenia prokuratora na rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oraz apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 15 lutego 2013r. sygn. akt II K 2118/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. F. w ten sposób, że obniża do 1 (jednego) roku orzeczony w pkt II części dyspozytywnej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 214/13

UZASADNIENIE

A. F. został oskarżony o to, że w dniu 12 lipca 2012 roku w K. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,7 promila alkoholu we krwi, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 15 lutego 2013r. w sprawie sygn. akt II K 2118/12:

I. oskarżonego A. F. uznał za winnego popełniania zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 178a § 1 kk i za to, na podstawie art. 178a § 1 kk, wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych,

II. na podstawie art. 42 § 2 kk, orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat, na podstawie art. 43 § 3 kk, zobowiązał go do zwrotu posiadanego prawa jazdy organowi, który je wystawił,

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w całości na korzyść oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mogący mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że A. F. w dniu 12 lipca 2012r. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,7 promila alkoholu we krwi, podczas gdy okoliczność ta została ustalona jedynie na podstawie zawartego w opinii biegłego rachunku retrospektywnego, wykonywanego w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i nauki, zgodnie z którym fakt spożywania alkoholu po zdarzeniu oraz pobranie od oskarżonego krwi po upływie ponad 4 godzin od zdarzenia uniemożliwia dokonanie ustalenia stanu nietrzeźwości w sposób przedstawiony przez biegłego,

2. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 w zw. z art. 2 § 1 pkt. 1, § 2 i art. 4 kpk., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez nieobiektywne uznanie, że opinia biegłego G. R. określająca jedynie teoretyczne stężenie alkoholu we krwi oskarżonego jest wystarczającym dowodem jego winy, podczas gdy nie stanowi ona dowodu pełnowartościowego, ponieważ nie jest ona kategoriyczna i została sporządzona w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i nauki.

W przypadku nie podzielenia przez Sąd ad quem zarzutów opisanych w punkcie 1 i 2 apelacji, obrońca alternatywnie zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, w sposób sprzeczny z dyrektywą wymiaru środków karnych wyrażoną w treści art. 53 kk podczas gdy dla osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych wystarczającym byłby jego znacznie niższy wymiar.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 2 kpk obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego mu czynu, ewentualnie, w razie gdyby Sąd ad quem nie podzielił zarzutów sformułowanych w punkcie 1 i 2 apelacji zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia kategorii B pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 rok.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk, art. 459 § 2 kpk oraz art. 626 § 3 kpk Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze zaskarżył wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej orzeczenia o kosztach sądowych na niekorzyść A. F..

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i polegający na przyjęciu przez Sąd nietrafnego poglądu, iż zachodzą podstawy do zwolnienia A. F. od kosztów sądowych, w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wskazuje, że nałożenie na wymienionego obowiązku uiszczenia kosztów, których wysokość nie jest znaczna, pozostanie bez wpływu na jego sytuację rodzinną i majątkową, zwłaszcza, że ma on stałą pracę zarobkową i osiąga dochody w wysokości około 1.300 złotych miesięcznie, nadto jest współwłaścicielem mieszkania w K., a w przedmiotowej sprawie orzeczono wobec niego karę o charakterze majątkowym, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Stawiając powyższy zarzut na podstawie art. 437 § 2 kpk prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, tj. jego pkt III, poprzez zasądzenie od A. F. na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest zasadna tylko w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Nie zasługują zaś na uwzględnienie pozostałe zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego. Odwracając ich kolejność stwierdzić należy, że skarżący zarzuca obrazę przepisów postępowania art.7k.p.k., art.2§1pkt1k.p.k.oraz art4k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłego G. R., która została sporządzona w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i nauki. Co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że oskarżony A. F. prowadził pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Wyżej wskazane zarzuty zdaniem Sądu Odwoławczego są niezasadne. Skarżący kwestionując opinię biegłego G. R. powołuje się jedynie na zalecenia Instytutu Ekspertyz Sądowych w sprawie zasad przeprowadzania pomiarów stężenia alkoholu oraz opiniowania w sprawach trzeźwości dotyczące warunków jakie muszą być spełnione przy obliczeniach retrospektywnych. Szczególnie wskazując na to, iż możliwe jest wydanie takiej opinii w sytuacji, gdy osoba badana nie spożywała alkoholu po zdarzeniu. W opinii sądowo-lekarskiej (k.48-49) biegły G. R. uwzględniając zgromadzone w sprawie dowody, w tym również wyjaśnienia oskarżonego (k.40-43), w tym przede wszystkim co do ilości i czasu spożytego alkoholu stwierdził, iż jest możliwe wydanie opinii w oparciu o badania retrospektywne. W opinii tej w sposób kategoryczny określił, iż oskarżony w czasie kiedy poruszał się samochodem (ok.godz.14.30) znajdował się w stanie nietrzeźwości wynoszącym ok. 0,7 - 0,9 promila alkoholu etylowego we krwi. Kwestionując poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne skarżący zupełnie pomija treść wyjaśnień oskarżonego A. F.. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym podtrzymanych następnie na rozprawie przyznał się do spowodowania kolizji drogowej z samochodem marki B.. Nie potrafił w żaden sposób wytłumaczyć faktu że nie zatrzymał się na miejscu zdarzenia. W takiej sytuacji zupełnie pozbawione logiki byłoby aby w sytuacji gdyby był on trzeźwy w chwili zdarzenia po fakcie rozpoczął spożywanie alkoholu mając świadomość wszelkich konsekwencji z tego wynikających.

Reasumując stwierdzić należy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest kompletny, został on przez Sąd Rejonowy oceniony w sposób zgodny z dyrektywami ocen z art. 7k.p.k. Poczynione na tej podstawie ustalenia co do sprawstwa i winy oskarżonego A. F. odnośnie zarzucanego mu czynu z art.178a§1k.k. są prawidłowe.

Na uwzględnienie zasługuje natomiast zarzut apelacji obrońcy odnoszący się do niewspółmierności orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Wskazać przy tym należy, że stwierdzony stan nietrzeźwości oskarżonego nie był znaczny – 0,7 promila alkoholu we krwi. Stosunkowo niewiele przekraczał wartość kwalifikująca jazdę w pod działaniem alkoholu jako występki . Oskarżony A. F. do tej pory nie był karany sędownie. Dotychczasowy sposób jego życia i warunki osobiste oskarżonego przemawiają za uznaniem, że naruszenie przez niego prawa miało charakter incydentalny. Zdaniem Sądu Okręgowego wymierzona mu kara grzywny – 100 stawek dziennych po 10zł. każda i roczny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym będą wystarczającymi dolegliwościami i spełnia swe funkcje w zakresie oddziaływania ogólnie i szczególnoprewencyjnego.

Odnosząc się zaś do zażalenia Prokuratora na zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych stwierdzić należy, że jego zarzuty nie są zasadne. Sąd I instancji prawidłowo bowiem ustalili, że sytuacja materialna oskarżonego jest na tyle trudna , że obciążenie go kosztami postępowania będzie dla niego zbyt daleko idącą uciążliwością. Oskarżony pracuje zarabia jednak niewiele – 1500zł. brutto, a na utrzymaniu ma żonę. Również fakt, iż jest współwłaścicielem mieszkania nie przekonuje, iż ustalenia sądu dotknięte są błędem. Mieszkanie wskazywane przez skarżącego służy przecież do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych rodziny oskarżonego i z tego tytułu oskarżony nie otrzymuje żadnych profitów.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok został zmieniony w punkcie II części dyspozytywnej poprzez obniżenie orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do jednego roku.

W pozostałej części jako słuszny zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Ze względu na zasadę słuszności sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa (art.624§1k.p.k. w zw. z art.634k.p.k.).

Wyk. J.K.